

Мотиви по НОХД № 8644/2023 г. по описа на СРС, НО, 1-ви състав

Софийска районна прокуратура е повдигнала обвинение срещу подсъдимия Т. В. М. с ЕГН: *****, за това че на 23.01.2023 г., около 18:40 ч., от студио за красота „Бюти Пойнт“, находящо се в гр.София, ул. „Знаме“ № 2, противозаконно е отнел чужда движима вещ – 1 бр. мобилен телефон „Айфон 12 Мини“ с IMEI 1: 353019118778540 и IMEI 2: 353019118486821, на стойност 799.50 лв. /седемстотин деветдесет и девет лева и петдесет стотинки/, от владението на собственика й – Д. С. Д., без нейно съгласие и с намерение противозаконно да я присвои – престъпление по чл. 194, ал. 1 от НК.

Първоинстанционното съдебно следствие е проведено по реда на Глава двадесет и седма от НПК, в хипотезата на чл. 371, т. 2 НПК, с признаване от страна на подсъдимото лице на фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт.

В хода на съдебните прения, пред настоящата инстанция, прокурорът поддържа повдигнатото обвинение, като излага съображения, че същото е доказано от събраните по делото доказателства. Предлага на подсъдимия да му бъде наложено наказание лишаване от свобода в размер на 9 месеца, което да бъде редуцирано с една трета и да бъде осъден да заплати разноските по делото.

Повереникът на частния обвинител Д. Д. – адв. Г. В., се солидаризира със становището на прокурора. Претендира и присъждането на разноски.

Служебният защитник на подсъдимия – адв. Д. Д., счита, че по делото не са събрани доказателства за правната квалификация на деянието по чл. 194, ал. 1 от НК, поради което моли за оправдаването на подсъдимия. При условията на алтернативност изтъква безупречното процесуално поведение на подсъдимия, като смекчаващо отговорността обстоятелство, а също така прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на повереника. Счита, че не следвало да се групира настоящото наказание, тъй като присъдата не е влязла в сила.

Подсъдимият в своя лична защита, се солидаризира със становището на своя защитник, а при упражняване правото си на последна дума, моли за по-леко наказание и изразява съжаление за стореното.

Съдът, като обсъди и съобрази събраните по делото доказателства и доказателствени средства, становищата на страните, и при съобразяване с разпоредбата на чл. 301 и следващите НПК, прие за установено следното:

От фактическа страна:

Подсъдимият Т. В. М., роден на *** г. в гр. София, българин, български гражданин, живущ в гр. ***, неженен, със средно образование, неработещ, ЕГН: *****, осъждан.

На 23.01.2023 г., около 18:40 ч., в гр. София, подс. Т. М. влязъл в студио за красота „Бюти пойнт“, находящо се в гр.София, ул. „Знаме“ № 2. След като влязъл в помещението, подс. М. се насочил към бюрото на рецепцията, където бил оставен мобилен телефон „Айфон 12 Мини“ с IMEI 1: 353019118778540 и IMEI 2: 353019118486821, на стойност 799.50 лв., собственост на Д. С. Д.. По същото време св. Д. Д. била в съседното помещение, като не била чула някой да влиза в студиото за красота. След като стигнал до бюрото, където се намирал телефона на св. Д., подс. Т. М. взел последния и напуснал търговския обект.

Установено е (от заключението на оценителната експертиза – л. 4-6, т. 3 от ДП) че към датата на отнемане на вещта- 23.01.2023 г., същата е били на стойност 799.50 лв. /седемстотин деветдесет и девет лева и петдесет стотинки/.

По доказателствата:

Съдът прие за установена фактическата обстановка, изложена в обстоятелствената част на обвинителния акт, въз основа на събрания и приобщен към делото доказателствен материал, чрез обясненията на подсъдимия Т. М. (л. 44, т. 1 от ДП); показанията на свидетелите Д. Д. (л. 22, т. 1 от ДП) и С. Г. (л. 26-27, т. 1 от ДП); заключенията на назначените по делото експертизи - оценителна експертиза (л. 4-6, т. 3 от ДП), заключението на видео-техническата експертиза (л. 29-31, т. 1 от ДП); както и от писмените и веществените доказателства и доказателствени средства. Анализът на доказателствената съвкупност, сочи че направеното от подсъдимия признание на фактите от обстоятелствената част на обвинителния акт се подкрепя от събраните по делото доказателства.

От свидетелските показания, от извършеното разпознаване, както и от изготвената експертиза на записа от охранителните камери, се установява, че подсъдимият на инкриминираните време и място е отнел процесният телефон, който е бил във владение на пострадалото лице. Впоследствие същият е бил намерен в заложената къща, където преди това е бил продаден от подсъдимия.

Съдът кредитира назначените по делото експертизи, като пълни, компетентни и обосновани, поради което ги съобрази при формиране на вътрешното си убеждение.

Така обсъдените доказателствени източници са еднопосочни, взаимно се допълват, кореспондират помежду си, поради което същите бяха кредитирани от съда.

Изводите за миналата съдимост на подсъдимия, съдът направи въз основа на приложената по делото справка за съдимост и копия от бюлетини за съдимост.

От правна страна:

Въз основа на установеното от фактическа страна, съдът прие, че подсъдимият Т. М. е осъществил, както от обективна, така и от субективна страна, престъпление по чл. 194, ал. 1 от НК.

От обективна страна, подсъдимият М., на 23.01.2023 г., около 18:40 ч., от студио за красота „Бюти Пойнт“, находящо се в гр.София, ул. „Знаме“ № 2, противозаконно е отнел чужда движима вещ – 1 бр. мобилен телефон „Айфон 12 Мини“ с IMEI 1: 353019118778540 и IMEI 2: 353019118486821, на стойност 799.50 лв. /седемстотин деветдесет и девет лева и петдесет стотинки/, от владението на собственика й – Д. С. Д., без нейно съгласие и с намерение противозаконно да я присвои.

Съдът намира, че в случая не е налице и маловажен случай по смисъла на чл. 93, т. 9 от НК. За да е налице маловажен случай е необходимо престъплението с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи отговорността обстоятелства да представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи от съответния вид. В случая тези изисквания не са налице. Действително предметът на престъплението е в размер малко над една минимална работна заплата, но в същото време подсъдимият е проявил престъпна упоритост, като е влязъл във фризьорския салон и е отнел телефона въпреки наличието на хора в съседното помещение и наличието на охранителни камери. Отделно от това, следва да бъде отчетено като отегчаващо отговорността обстоятелство и миналата съдимост на дееца (процесното деяние е било извършено в рамките на изпитателния срок по предходно осъждане), което повишава и неговата лична обществена опасност. Именно затова, настоящият съдебен

състав намира, че този случай не разкрива по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с други подобни случаи, защото нито деецът, нито деянието разкриват по-ниска от типичната степен на обществена опасност.

От субективна страна, подсъдимият е извършил престъплението при форма на вината пряк умисъл – същият е съзнавал общественотоопасния характер на деянието, предвиждал е настъпването на общественотоопасните последици и е искал тяхното настъпване, като деянието е било извършено и с присвоително намерение.

В случая е неприложима разпоредбата на чл. 197 от НК, тъй като подсъдимият не е възстановил вредите от престъплението. Деецът се е разпоредил с процесния телефон, като е продал същия в заложна къща и след това този телефон е бил открит от органите на разследването и е бил предаден от св. Г., но не е защото той е искал да възстанови вредите, а просто защото телефонът е бил открит от полицейските служители.

По вида и размера на наказанието:

Разпоредбата на чл. 194, ал. 1 от НК, предвижда наказание лишаване от свобода до осем години. При реализацията на наказателната отговорност на подсъдимия съдът отчете като смекчаващи отговорността обстоятелства сравнително ниската стойност на телефона, младата възраст на подсъдимия и изразеното съжаление. Като отегчаващи отговорността обстоятелства следва да бъдат отчетени обремененото съдебно минало на подсъдимия и извършването на две престъпления в условията на реална съвкупност. При това положение съдът намери, че са налице многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства и най-лекото предвидено в закона наказание се явява несъразмерно тежко. Поради това и на основание чл. 58а, ал. 4, вр. чл. 55, ал. 1, т. 2 от НК, съдът намери, че на подсъдимия следва да му се наложи наказание пробация, тъй като това е по-благоприятно за дееца.

С оглед на това, че производството по делото протече по реда на глава 27 от НПК, в хипотезата на чл. 371, т. 2 от НПК (с признание на фактите от обвинителния акт от подсъдимия), и с оглед на това, че съгласно разпоредбата на чл. 58а, ал. 5 от НК, законовата редукция на наказанието с една трета не може да намери приложение при наказанието пробация, то съдът отчете като изключително смекчаващо отговорността обстоятелство и признанието на фактите от подсъдимия. Поради това, съдът намери, че наложеното наказание пробация, следва да бъде със следните пробационни мерки: „задължителна регистрация по настоящ адрес“ за срок от девет месеца с периодичност 2 пъти седмично; „задължителни периодични срещи с пробационен служител“ за срок от девет месеца и „включване в курсове за професионална квалификация и програми за обществено въздействие“ за срок от девет месеца. Така определено по вид и размер наказание би могло да постигне целите на наказанието, предвидени в чл. 36 от НК.

По приложението на чл. 23 и сл. и чл. 68 от НК:

Съдът като съобрази, че деянието по настоящото дело е извършено при условията на реална съвкупност с деянието по НОХД № 2313/2024 г. по описа на СРС, НО, определи на подсъдимия Т. В. М., на основание чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 от НК, едно общо най-тежко наказание измежду наложените му по настоящото дело и наложеното му НОХД № 2313/2024 г. по описа на СРС, НО, а именно: една година и два месеца лишаване от свобода. На основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „В“ от ЗИНЗС, съдът определи първоначален строг режим на изтърпяване на определеното общо най-тежко наказание лишаване от свобода.

Съдът приспадна, на основание чл. 25 и чл. 59 от НК, времето на изтърпяното наказание от подсъдимия Т. В. М., за което и да е от престъпленията, включени в тази съвкупност, както и времето, през което осъденият е бил задържан или по отношение на него е била взета мярка за неотклонение „домашен арест“, за което и да е от престъпленията,

включени в тази съвкупност, като в периода на едновременно действие на мярката за неотклонение и изтърпяването на наказанието лишаване от свобода, периодът от време следва да бъде отчетен еднократно, при изпълнение на общото наказание.

Настоящата инстанция, съобразявайки че описаната в предходните два абзаца съвкупност от престъпления, за която беше наложено едно общо най-тежко наказание лишаване от свобода, е била извършена в рамките на изпитателния срок по предходно осъждане, приведе в изпълнение, наказанието една година лишаване от свобода, наложено на подсъдимия Т. В. М. по нохд № 2306/2021 г. по описа на Софийски градски съд. На основание чл. 59, ал. 1, т. 2, б. „в“ от ЗИНЗС съдът определи първоначален строг режим на изтърпяване на така приведеното наказание една година лишаване от свобода. На основание чл. 59 от НК, беше приспаднато при изпълнение на приведеното наказание една година лишаване от свобода, времето, през което подсъдимият Т. В. М. е бил задържан по това дело, считано от 30.10.2020 г. до 31.10.2020 г.

По разноските:

Имайки предвид изхода на делото съдът осъди, на основание чл. 189, ал. 3 от НПК, подсъдимия Т. В. М. да заплати в полза на частния обвинител Д. С. Д., сума в размер на 800 лева, представляваща сторените по делото разноски за адвокатско възнаграждение, както и 5 лева държавна такса за издаване на 1 бр. изпълнителен лист.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 189, ал. 3 НПК съдът възложи в тежест на подсъдимия, като го осъди да заплати в полза на Държавата, сторените по делото разноски, в размер на 214.97 лева, както и 5 лв. държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист.

Така мотивиран съдът постанови присъдата си.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: